

mình, nhón nhác nhìn nhau. Mary khẽ nói:

- “Con chó đó thế mà thù dai. Tôi phải đập nó mấy cái mới chịu buông bà ta ra!”

Mọi người còn ngồi ngoài nhà khách bàn tán mãi cũng chưa đi ngủ. Cho to khi trời hừng đông, họ mới chịu về phòng.

Sáng hôm sau, cảnh sát được phái tới khai quật những người được chôn sau vườn. Họ đều già cả, có thể bị đầu độc hoặc chết tự nhiên, nhưng bọn chủ mưu không khai báo, lén chôn đi để vẫn tiếp tục nhận những tấm chi phiếu SSI từ chính phủ. Phần lớn họ không còn thân nhân, và có người đã được chôn trước đây nhiều năm.. Đến lúc này, bà Garcia có sống lại, xin gán hết tội cho ông bác sĩ, bà được sự. cũng không nổi nữa.

Khuôn Mẫu Frankenstein

Mười chín năm về trước.

Vợ chồng nhà Maco sau tám năm chung sống mới khám phá ra rằng họ không còn khả năng sinh sản nữa. Đó là hậu quả của một quan niệm tương quan giữa hạnh phúc và tình dục được phổ biến và khuyến khích vào thời bấy giờ. Truyền thông đại chúng Tây Phương của những năm cuối thế kỷ hai mươi phổ biến quan niệm "Sex" là mục đích quan yếu của con người. Người ta đã than thở dùm cho những cặp vợ chồng nào đã không biết khai thác đến tuyệt đỉnh khoái lạc của "sex", và kết án nặng nề những quan điểm "đạo đức lỗi thời" của các tôn giáo và nhất là nền luân lý Đông phương. Người ta cho rằng làm như vậy là đã khóa chặt con người vào

một khuôn mẫu "bất công", nhất là đối với phụ nữ. Vì thế, những cặp vợ chồng trước đây đã trót không biết tới "quyền lợi" của đời sống tình dục thì phải tìm cách điều chỉnh lại, nhất là người đàn ông, cần phải học hỏi những bí quyết để có thể đưa người "partner" của mình tới tuyệt đỉnh khoái lạc. Nếu họ không có khả năng đó...để giữ chân người nữ thì con đường tốt nhất là xoá bỏ những liên hệ của hai bên để người nữ đi tìm kiếm cho được một "con đực" vừa ý. Ngược lại, người đàn ông cũng có thể viện cớ "partner" của mình kém hiểu biết, nhút nhát, không biết xử dụng "ngón nghề" đã từng được cụ Nguyễn Du nhắc sơ qua trong truyện Kiều...của đám "chị em ta" để "đổi thuyền". Từ đó, mục đích của việc làm tình không còn mang ý nghĩa của sự truyền giống để duy trì nhân loại nữa, mà hoàn toàn chỉ là để thoả mãn nhục dục. Do đó, những phương pháp ngừa thai, quyền người phụ nữ được chọn lựa có nên giữ hay nên hủy bào thai không những được cổ vũ suông, mà còn tạo cho nó một nền tảng pháp lý phổ quát nữa. Chính vì quan niệm "sex" phục vụ nhân sinh đó...mà người ta dễ đi tới lạm dụng những phương cách và "quyền chọn lựa" này, khiến cho rất nhiều "người" mất khả năng sinh sản. Cặp nhà Maco là một.

Đó là vấn đề thời đại những năm cuối thiên niên kỷ.

Cái gì lạm dụng thái quá, cũng có lúc hết sự hấp dẫn, kể cả "sex". Cứ lấy thí dụ mức độ khoái cảm của các cô làm nghề mãi dâm, hoặc văn minh hơn, những "tài tử" nam, nữ đóng phim X, mức độ khoái cảm của họ sẽ không còn nữa...mà những hành động làm tình của họ trở nên máy móc...nếu không muốn nói đến phát "sợ

hãi", kể cả sự xuất tinh. Vì thế, có những cặp, sau những năm ngụp lặn trong lạc thú do khai thác tới độ việc làm tình, muốn trở lại cái mục đích mà họ đã cho là "lỗi thời", tức là sinh con để cái, mới khám phá ra họ không còn khả năng đó nữa.

Nhưng, thời đó, để thoả mãn nhu cầu "có con" của đám người này, một nhóm khoa học gia khám phá ra phương pháp thụ thai trong ống nghiệm. Căn bản của phương pháp này là tạo sự gặp gỡ giữa một cái trứng của một người nữ và một tinh trùng lấy từ một người nam trong điều kiện môi trường thích hợp để cái trứng này thụ tinh giống như được diễn tiến trong tử cung của người đàn bà...và khởi đầu sự phát triển thành bào thai. Sau đó, người ta "cấy" cái phôi này vào người ta, đàn bà, hoặc đàn ông, miễn là nơi đó là một phần của cơ thể, để phôi thai có thể tiếp cận và nảy nở, không khác một hạt giống tằm gửi phát triển nói thân cây "mẹ".

Một trường đại học y khoa của Mỹ ở Los Angeles đã thiết lập được một "ngân hàng trứng và tinh trùng". Họ ướp lạnh những trứng và tinh trùng, dự trữ trong tủ lạnh với một hàn độ thích hợp...Sau đó, mang ra bán lại cho những ai cần.

Hiện tại, cái yếu điểm của các nhà khoa học trong ngành này là chưa chế ra được trứng và tinh trùng. Biết đâu, có ngày...vì tò mò, hoặc vì nhu cầu, họ sẽ dùng trứng và tinh trùng của...súc vật để cấy cho người ta!(1) Một điểm quan trọng và "chưa kiểm chứng được" hậu quả là việc chọn tinh trùng. Trong tiến trình kết thai tự nhiên thì mỗi khi giao hợp để có được một trứng thụ tinh, người đàn ông phải có khả năng sản xuất và đẩy

vào tử cung của người nữ mỗi lần hàng nhiều triệu con tinh trùng. Những tinh trùng này bám vào một cái trứng, tiết ra một hóa chất làm tan vỏ dày của trứng, và cuối cùng, một tinh trùng khỏe nhất, đủ điều kiện để xâm nhập vào cái trứng đó và tiến trình thụ thai bắt đầu. Điều đó chứng tỏ rằng, trong thiên nhiên một điều kiện cần bản để phát triển thành một "con người khỏe mạnh bình thường" là sự lành mạnh của con tinh trùng độc nhất này. Với phương pháp thụ thai trong ống nghiệm, chắc chắn sự chọn lọc tinh trùng đó không hoàn hảo, do đó sắc suất của một con người lành mạnh trong những cuộc thụ thai kiểu này rất thấp...và người ta có quyền nghi ngờ sự hoàn hảo của con người được sinh ra sau đó... Trong thời đó, những "con người" được sinh ra trong ống nghiệm chưa trưởng thành, đầu óc còn non nớt, do vậy, các nhà khoa học hoàn toàn thiếu kinh nghiệm cả về trí tuệ lẫn tâm lý của những con người này. Phương thức gọi là cloning lại còn khủng khiếp hơn nữa. Người ta có thể chỉ dùng một cái trứng rỗng ruột, rồi cấy vào đó một tế bào thường, không cần là tinh trùng, đã lấy hết phần nhiễm thể...rồi cấy lại vào tử cung người nữ...chín tháng mười ngày họ sẽ được một "con người giống hệt" như người có cái tế bào được dùng để cấy. Thời đó, nhiều chính phủ đã lên tiếng phản đối. Tổng thống Hoa Kỳ tuyên bố không được dùng tiền của nhà nước để thực hiện những trò tạo "người clone" như vậy. Nhưng, không cứ gì chính phủ, có biết bao tổ chức, nhất là các tổ chức tội ác có tiền rừng bạc biển...nhờ những vụ làm ăn ngoài vòng pháp luật, nên chúng có thừa tiền để cho những nhóm "khoa học gia" thực hiện những công việc

này. Rồi đây, thế giới phải đối đầu với, không những một Hitler, một Staline, một Mao Trạch Đông, một Pol Pot...một Hồ Chí Minh ...mà hàng trăm, Hàng ngàn tay đồ tể như thế sẽ xuất hiện và làm xáo trộn thế giới.

Vợ chồng Maco đã nhập viện để mua một bào thai của trường đại học nói trên...trong một bối cảnh phức tạp khi các người phụ nữ bị bệnh viện của nhà trường ấy lấy cấp trứng của mình để bán cho những người "lạ mặt", khởi tố. Những ông bác sĩ Frankenstein tân thời chủ động việc này lần lượt phải ra tòa...vì những hành vi bất hợp pháp của họ. Quan niệm lương y như phụ mẫu của Đông Phương hay lời thề trước Hypocrate đã trở thành chuyện khôi hài!

Daniel Maco khám phá ra mình là một hài nhi được thụ thai trong ống nghiệm. Trứng và tinh trùng được mua từ "ngân hàng" của mấy ông bác sĩ tài hoa của trường đại học tai tiếng thời đó.

Đây cũng chỉ là một khám phá tình cờ vào thời gian hắn được đi nghỉ hè tại Hawaii sau khi tốt nghiệp trung học. Với chiếc máy điện toán không lớn hơn quyển sách, Daniel có thể xông xáo vào tất cả các mạng lưới internet của tất cả các bộ môn từ khoa học, văn chương, nghệ thuật, pháp lý, kinh tế, tài chính, chiến tranh....cổ kim. Chính trong thời gian này, hắn được đọc vụ án về những "cái trứng" được bán ra từ bệnh viện của trường đại học ở Los Angeles...và hắn là một "tang vật"!

Daniel mất ngủ luôn mấy đêm liền về khám phá kinh khủng này!

Ta là ai?

Cha là gì? Mẹ là gì? Ai là cha ta? Ai là mẹ ta?

Với hai người mà ta đã gọi là cha-mẹ suốt mười chín năm qua chẳng là gì của ta cả!

Ta là gì? Con người theo đúng nghĩa...hay chỉ là...con vật có hình thể giống con người?

Daniel nhớ tới những phim chiếu bóng về bác sĩ Frankenstein và những quái vật do ông ta chấp nối và tân trang từ những xác chết đã khiến cho người ta phải rùng mình, sợ hãi từ hình thù lẫn tính tình man rợ, hung dữ của những "con người" này. Rồi từ đó, hắn liên tưởng tới công việc của các ông bác sĩ làm những cuộc thụ thai trong ống nghiệm, thấy cũng không có gì khác biệt ở cái tính chất quái đản của họ. Một đằng dùng những người đã chết để tạo nên "con vật" mới...một đằng dùng những yếu tố căn bản để tạo nên một "con người" với tất cả những bất trắc không hề biết tới. Sự so sánh này làm Daniel rùng mình sợ hãi.

Hắn vội vã vào trong phòng tắm, trước tấm gương lớn, cởi bỏ hết quần áo, ngắm thân thể mình từ đầu đến chân, từ trước ra sau...cố gắng ghi nhận tất cả những gì của mình rồi tự hỏi không biết những "con người đàn ông" khác có giống những gì hắn có không...hay hắn có những "cái gì" khác hơn những con người kia. Hắn định bụng sẽ phải tìm dịp để ngắm một con người thực, tức không phải khai sinh trong ống nghiệm, xem sao. Phải làm bằng được, với bất cứ giá nào.

Có điều chắc chắn, hình dáng tới khuôn mặt của hắn không giống ông hoặc bà Maco. Điều này, cho đến bây giờ, bỗng hắn cảm thấy quan trọng. Vì chỉ có sự tương quan thực Cha-Con, Mẹ-Con khi đó người con mới mang

những tính chất di truyền của các "gien" của cha-mẹ mà thôi. Do đó từng con người mới mang ý nghĩa của sự tiếp nối của thế hệ này tới thế hệ tiếp theo. Sự sinh con, để cái lúc đó mới có ý nghĩa đúng đắn của nó...nhất là đối với con trai. Người Trung hoa từ ngàn xưa để lại câu nói: "Nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô" là diễn tả cái nối tiếp của các "gien" trong cơ thể học về sự di truyền!

Sự thụ thai bất thường này, mang đến cho tâm trí Daniel những khác biệt gì không? Với tuổi mười chín, hắn khó có thể phân tích được tâm tính của mình để so sánh với người "bình thường". Nhưng có hai vấn đề...trước đây hắn không để ý, bây giờ trở nên thắc mắc. Thứ nhất là hắn có một khả năng tính toán rất nhanh và lạ. Những cái tính mà người khác phải dùng máy điện toán thì hắn tự nhiên có đáp số ngay trong "tai"...nghĩa là như có ai nhắc nhở. Những cách lấy căn số, những số bình phương với những con số lớn,...những số log phức tạp v.v. đều không khó đối với hắn...Vấn đề thứ hai thuộc về tâm lý dục tính...Từ khi có trí khôn để phân biệt nam-nữ, hắn tự nhiên có cái nhìn tính dục một cách rất bẩm sinh, nghĩa là không nhìn mặt để thấy đối tượng đẹp hay xấu...mà chỉ nhìn xuống cái đũng quần...và ước ao hành hạ đối tượng...bắt đầu từ khu vực thân thể đó. Có thể đó là hậu quả của sự kích thích cái sức mạnh của con tinh trùng cấu tạo bào thai do mấy ông bác sĩ quỷ quái kia hầu đạt tới cái kết quả để nó xâm nhập vào cái trứng để thụ tinh, thay vì do hàng triệu con tinh trùng hành động một cách tự nhiên. Từ sự thể đó đã biến cái kích thích "nhân tạo" đó trở thành một uẩn ức dồn nén trong tiềm thức bẩm sinh của

Daniel khiến sau này nó tự phát thành tâm tính. Trước đây, Daniel nhiều khi cảm thấy xấu hổ khi nó có cái nhìn đầy nhục dục đó kể cả đối với "mẹ" của hắn. Nhưng bây giờ, hắn mới vỡ lẽ ra rằng...sở dĩ đầu óc hắn bệnh hoạn như vậy chẳng qua chỉ vì...người "nữ" đó chẳng phải là mẹ thật của hắn! Rồi từ kết luận này...hắn bỗng nảy sinh một "thèm khát" bất chính mãnh liệt.

Sau khi khám phá ra những "sự lạ" về mình, Daniel nằm vùi trong phòng cả buổi chiều.

Suốt đêm hôm đó, Daniel không hề nhắm mắt. Hắn nằm ngửa trên giường, nhìn chong chong lên trần nhà để nghe ngóng từng hơi thở, từng nhịp tim, từng mạch máu chuyển động trong cơ thể, để thấy rằng hắn thực sự là một con người hay không.

Bỗng hắn cảm thấy một nỗi cô đơn kinh khủng khi nghĩ rằng trên đời này...hắn không có một mẫu rể, một liên quan huyết thống với một ai, hay nói khác đi, hắn không biết được ai là người có liên quan huyết nhục với mình.. Hai người mà hắn đã từng gọi là cha, là mẹ là những dấu vết tình cảm duy nhất, bây giờ cũng trở nên mong manh...Trong chốn vô cùng sâu thẳm, có lẽ đó là kết quả của sự gán ghép giữa hai vật xa lạ là con tinh trùng kia và cái trứng nọ. Bởi vì, sự thụ thai đã được Thượng Đế an bài là kết quả của yêu thương giữa bộ ba: người nam, người nữ và đứa trẻ tương lai. Nó được chào đời trong tình yêu và mãi mãi được yêu thương và là hình ảnh sống động của người cha hiện tại, của tổ tiên, kể cả tổ tiên của loài người. Nếu không như thế, đứa bé được thụ tạo chỉ là một vật thông thường để gửi gắm những tình cảm nhất thời của một quyền sở hữu

trên một vật, trong đó hàm chứa tính chất có thể trao đổi bằng mọi lý do, pháp lý hay kinh tế, kể cả sự mua bán. Điều nhận định cuối cùng không những làm Daniel buồn phiền, mà còn sợ hãi nữa. Hắn không phải và cũng không có đối tượng để yêu thương, một tình yêu đầu mối của mọi tình yêu. Đó là tình huyết thống.

Cả ngày hôm sau, Daniel ngồi yên một chỗ, dưới một cái dù lớn ngoài bãi, nhìn người qua lại nhất là những người đàn ông để cố gắng tìm những tương đồng với họ. Ngoài bãi tắm, người ta mặc đồ rất ít, kể cả đàn bà lẫn đàn ông. Trước ngực, phần lớn đàn ông có lông, xoắn tít và đồng màu với tóc. Còn hắn, ngực nhẵn da, lông bụng lại dày mà màu thì đậm, khác hẳn màu tóc hung đỏ! Trước đây, mỗi khi cởi trần giữa đám chúng bạn, hắn cũng đã thắc mắc đến xấu hổ vì sự kỳ cục của bộ lông bụng. Nhưng bây giờ thì hắn không ngạc nhiên nữa vì quả thật hắn là một "con quái vật được sinh ra trong cái ống nghiệm" mà! Một chỗ nữa mà mọi người luôn luôn che giấu bởi chiếc quần lót càng tạo cho hắn sự khó chịu của một sự tìm tòi dang dở. Biết đâu của hắn cũng khác người! Từ đó, đêm đêm với chiếc đèn bấm trong tay, Daniel nấp trong những chỗ khuất, rình rập một dịp...thuận tiện để ra tay.

Và trước hôm Daniel lên máy bay trở về California, là tiểu bang hắn đang sống chung với cặp vợ chồng Maco, trên bãi biển, một số đàn ông bị đánh bất tỉnh bằng một vật nặng, không đến nỗi trí mạng, nhưng tất cả nạn nhân đều bị lột truồng!

Buổi chiều, bà Maco ngồi trên ghế đá trong khu vườn sau nhà với con mèo mun trên lòng, và một con chó

lông xù rất đẹp nằm dưới chân. Hai con vật này được gia đình bà săn sóc kỹ càng, từ miếng ăn, tới chân lông, cái móng. Một tuần, Daniel tắm cho con Tom hai lần, mang ra tiệm chải lông một lần và ba tháng đi bác sĩ tái khám. Ông Maco dù bận việc cũng phải để tâm đưa chúng đi chích ngừa mỗi năm. Con mèo thì khỏi nói, bà Maco không con nhỏ, nên từ lâu, nó đã sống trong lòng bà với tất cả săn sóc và trù mến. Bà vuốt đầu nó, nói với nó những lời êm ái như nói với một đứa trẻ. Bà lấy thức ăn để trong một chiếc ly bằng pha-lê trong vát đưa sát vào miệng con vật, nói:

- “Ăn, Mimi...” Một tay vuốt ve, nựng: “Ăn, chóng ngoan.”

Vừa lúc đó, cửa phòng family thông ra vườn chợt mở. Daniel xuất hiện, trừng trừng nhìn bà. Bà Maco chỉ hơi liếc về phía Daniel, rồi tiếp tục săn sóc con vật yêu quý, nên không thấy thái độ khác thường của “con trai” bà. Hắn khẽ hừ, rồi bỏ vào trong sau khi xập mạnh cánh cửa.

Hắn trở về phòng. Tất cả khung cảnh chung quanh phút chốc trở nên xa lạ đối với hắn. Người ta đã nuôi hắn không khác gì đã nuôi con mèo Mimi, con chó đực Tom để vui cửa vui nhà. Nhìn thấy cảnh bà Maco săn sóc con Mimi, lời nói dịu ngọt, âu yếm bà vừa nói với con vật hắn cũng đã nghe qua trong thời thơ ấu. Bây giờ, trong căn nhà này, không phải họ chỉ nuôi hai con vật Tom và Mimi cho vui mà có tới ba con vật mà một trong ba con đó là hắn, Daniel! Sự có mặt của hắn trong cái thế giới này không phải vì hạnh phúc của hắn mà vì tình cảm vị kỷ của người ta. Hắn không muốn trở thành

một gánh nặng cho chính mình. Sự ra đời, cuộc sống, học hành vất vả, tranh đấu với thiên nhiên, với bệnh tật, với tiền bạc với đời và cả với hai người nhận là cha mẹ hắn nữa bỗng trở thành những vấn đề mà hắn không muốn, chẳng bao giờ tự nguyện để sẵn sàng chấp nhận. Nếu không có cái trò chơi trong ống nghiệm của mấy cha bác sĩ ác ôn, hắn đâu có phải khổ sở vì những viễn tượng của những rắc rối trong tương lai do sự “làm người” của hắn, nó đã bị lạm dụng, ngoài tình yêu của hai người mà họ có quyền sở hữu con tinh trùng và cái trứng cấu thành nên bào thai là hắn! Đó là một bi thảm người ta đã vô tình tạo nên để đẩy hắn vào một chuyện đã rồi. Sự oán hận trong lòng hắn khởi đi từ đó. Và hắn như muốn nổi loạn, để chống lại sự hiện hữu của chính mình.

Buổi cơm tối đầu tiên ngày nó trở về nhà, Bà Maco nhận ra vẻ cau có của Daniel. Khi bà trao đĩa butter cho hắn, bà mỉm cười hỏi:

- “Ở Hawaii con bức mình cái gì mà về nhà không vui vậy?” Bà quay sang chồng: “Ông có làm gì cho con buồn không?”

- “Không có,” Ông Maco lắc đầu, nhìn Daniel: “Có đúng không?”

Daniel vất mạnh cái khăn ăn xuống bàn, đứng lên:

- “Không gì hết, tôi bức mình chính tôi đây nè.” Hắn vùng vằng bỏ vào phòng, đóng mạnh cửa kêu rầm một cái, miệng lẩm bẩm: “Đồ chó đẻ!”

Trước thái độ hỗn hào một cách đặc biệt lạ lùng của Daniel khiến ông bà Maco ngẩn ngơ, tròn mắt ngạc nhiên:

- "Truyện gì vậy?" Bà Maco đứng vụt lên, định đi về phòng đưa con trai.

Ông chồng vội ngăn lại:

- "Từ từ chưa biết đã xảy ra chuyện gì đừng làm thêm rắc rối. Để nó bình tâm...rồi sẽ tìm hiểu sau."

Bữa ăn bỏ dở.

Sáng hôm sau, trước khi đi làm, ông Maco đã gõ cửa phòng Daniel để gọi hắn ra ăn sáng, nhưng hắn không trả lời.

Bà Maco ở nhà một mình, lòng vô cùng bối rối vì từ trước tới nay, chưa bao giờ Daniel lại có thái độ khác thường đến như vậy. Bà tự kiểm thảo để cố gắng tìm ra những thiếu sót mà do đó là nguồn gốc của sự giận dữ của Daniel. Không! Hoàn toàn không. Bà thương hắn, chiều hắn đủ đường. Hắn chưa bao giờ bị thiếu thốn vật chất cũng như tinh thần kể từ ngày hắn được sinh ra. Hắn là đứa trẻ thông minh, quá thông minh, vượt hơn cả sự thông minh bình thường. Ông bà đã tìm cho hắn một trường rất tốt để hắn theo học...để trí thông minh kia được phát triển một cách toàn diện. Nhưng, chỉ có một điều làm bà lo lắng vì nhiều khi, hắn không phân biệt được giữa thiện và ác. Bà từng nghĩ rằng đó là hậu quả của sự thông minh kia mà hắn có thể tìm thấy được cái tốt lành ngay trong cái mà người đời thường gọi là ác. Một Hitler đã nhân danh việc duy trì sự tinh tuyền của giống người "Dutch" mà giết mấy triệu người Do Thái, người Nhật nhân danh sự thống nhất của toàn cõi "Đại Tế Á" mà bỏ đói hơn hai triệu người Việt nam; vì quyền lợi tối cao của giới công nhân, thợ thuyền mà Stalin giết nhiều triệu người Nga, vì quyền lợi nông dân mà Mao

Trạch Đông của Tàu, Hồ Chí Minh của Việt Nam đã đầu tổ đến chết cả triệu người bị gán cho là địa chủ cường hào, ác bá. Đó là sự tìm lẽ phải trong cái ác của những con người thường được các đồng chí tán tụng là siêu việt. Với Daniel, bà không thể nghĩ ra những gì ông bà có thể làm hắn bất bình...trừ một điều quan trọng mà bà đã vô tình quên đi...đó là cái ống nghiệm!

Bà Maco sửa soạn một bữa ăn trưa đúng ý của Daniel gồm bánh sandwich butter, trứng sunny side-up và bacon chiên. Bà không quên một ly Chocolate nóng, thứ nước mà đứa con trai đó đã uống mười chín năm qua, như người ta nghiện rượu. Sau đó, một tay ôm con Mimi, một tay nhẹ nhàng gõ cửa phòng Daniel:

- "Daniel...Daniel...mẹ đây, mở cửa cho mẹ đi con!"
Bằng một giọng hết sức thân thương bà lặp đi lặp lại :
"Con...Daniel!"

Nhưng trong phòng mọi sự vẫn im như tờ. "Nó giận mình đến thế sao?" Bà Maco tự hỏi, lòng thực bồn chồn. "Hay nó đã..." Bà không dám nhắc tới chữ "tự tử". Chẳng có lẽ nào. Cuối cùng, bà Maco phải lấy chìa khóa phụ, mở đại căn phòng. Bà biết, làm như vậy là xúc phạm đời tư của Daniel, có thể càng khiến nó giận hơn, nhưng đành vậy, không còn cách nào khiến bà yên tâm...nếu không mở cửa để thấy đích thực những gì đã xảy ra trong phòng của đứa con trai mười chín tuổi.

Cửa phòng mở. Trên giường, chăn gối còn thẳng nếp, y nguyên như chưa từng có người nằm ngủ từ khi bà dọn dẹp sau cái ngày thằng con trai đi nghỉ hè. Vắng lặng. Trong phòng không có người! Dĩ nhiên Daniel đã bỏ đi đâu mất, từ tối hôm qua! Bà đi một vòng trong căn

phòng, nhận diện tất cả đồ đạc thường dùng của thằng con. Hình như không thiếu thứ gì, kể cả cái túi đeo vai của nó thường dùng như một vật tùy thân mỗi khi ra khỏi nhà. Bà hoang mang thực sự vì chuyện xảy ra hôm này như chưa từng có trong đời bà!

Ánh nắng chói chang chiếu vào tới giữa phòng càng làm cho nó trở nên trống vắng hơn. Bỗng con Mimi nhảy ra khỏi tay bà Maco, phóng ra ngoài, qua khung cửa sổ mở rộng. Bà Maco chạy theo và vô tình nhận ra con bà đã bỏ đi từ cái cửa này. Bà lắc đầu chán nản trở vào trong, không buồn gọi con Mimi trở lại. Khi đi ngang qua bàn học của Daniel kê bên cửa sổ, mắt bà Maco chợt dừng lại mấy trang giấy in ra từ máy điện toán. Bà cầm lấy, vừa liếc mắt qua, đã hốt hoảng khi thấy cái tựa in chữ lớn, đậm nét tên ông bà và Daniel. Bà vội vã đọc hết hai trang giấy mới té ngửa vì đó là một bài báo cũ tường thuật phiên tòa tranh chấp về đứa con thụ thai trong ống nghiệm từ mười mấy năm về trước. Trong phán quyết của vụ án này, những người đàn bà bị các ông bác sĩ của trường đại học "ăn cắp" trứng không có quyền truy lùng mẫu hệ đối với những đứa con đã được thụ thai trong ống nghiệm, mà chỉ có quyền kiện trường đại học và các bác sĩ đã lấy lên trứng của các bà bán ra ngoài để đòi bồi thường thiệt hại mà thôi. Vụ án rất sôi nổi hồi đó, tưởng như đã chìm vào dĩ vãng không ngờ do sự tiến bộ của ngành điện toán mà nó đã được phổ biến rộng rãi khiến cho Daniel là nạn nhân trọng vụ này khám phá ra nguồn gốc đích thực của hân. Đến lúc này, bà Maco mới hơi hiểu về nguyên nhân sự bất bình của Daniel chiều hôm trước. Như vậy

cũng không sao...bà tin tình cảm của bà vẫn chưa phai nhạt trong lòng đứa trẻ, sau mười chín năm ôm ấp, lo toan cho nó, lúc mạnh khỏe thì đầy đủ mọi thứ, khi đau yếu tận tình chạy vạy thuốc men, săn sóc từng phút không rời. Những điều đó, mà vợ chồng bà đã "ban" cho nó, chẳng lẽ nó không nghĩ tới. Vì sự tình xảy ra quá đột ngột khiến nó có những hành động bỗng bột, thiếu suy nghĩ đó thôi. Một vài ngày nghĩ ngợi chín chắn, chắc sẽ khiến nó tỉnh lại dần và trở về với ông bà.

Bà Maco hơi yên lòng, gấp đôi hai tờ giấy lại, mang ra ngoài, định chiều về, sẽ đưa cho ông chồng xem để chia xẻ với bà sự suy đoán về việc bỏ đi của Daniel.

Buổi chiều, sau khi suy nghĩ về những gì bà vợ đã kể lại, ông Daniel không lạc quan như bà. Ông biết tâm lý của những đứa con trai mới lớn. Những gì thuộc về chúng cũng đều được lý tưởng hóa. Nhất là Daniel lại là một đứa trẻ thông minh "một cách lạ lùng". Chính vì cái trí thông minh này khiến sự suy nghĩ của nó vượt quá những điều người ta có thể tưởng tượng được. Từ đó, những phản ứng của Daniel trước nguồn gốc "ống nghiệm" của nó chiều hôm qua, theo ông, chưa dừng tại đó để có lúc hồi tâm mà trở về. Từ phản ứng trong tư duy, nó sẽ biến thành hành động mà việc bỏ nhà ra đi chỉ mới là một khởi đầu. Sau này, còn những gì nữa, ông cũng chưa nghĩ ra. Tuy thế, để cho bà vợ bớt ưu tư, ông chỉ để bụng những lo nghĩ của mình.

- "Thôi, biết được vậy, cũng là may rồi để từ từ chắc chắn con nó sẽ về," Ông vỗ vai bà vợ an ủi như thế: "Đừng lo gì nữa!" Không lo sao được. Nghe ông an ủi, bà cũng biết vậy

Nhưng thà bà chịu đựng còn hơn làm ông quẩn trí, không làm ăn gì được nữa cũng chết, nên, bà vợ cũng làm ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười:

- "Được, tôi sẽ chờ con về ông cứ yên trí đi làm đi. Công việc của ông không tỉnh trí hay lằm lằm, chủ họ cự nự, không tốt đâu."

Hai người đều muốn giấu kín nỗi âu lo của mình để người đối thoại yên tâm. Họ hôn nhau thắm thiết và đưa nhau lên giường. Ngoài trời bỗng đổ mưa, nhưng trong đêm, họ "vui" với nhau như đêm tân hôn...mùi nước hoa quen thuộc của ông Maco như có một sức hấp dẫn kỳ lạ khiến cho người đàn bà nằm bên ông ta gần ba chục năm nay vẫn thấy hứng tình dù...sức chịu đựng của ông ta không còn được bao nhiêu, mà phần lớn phải nhờ vào thủ thuật và những thứ khác!

Mưa vẫn tiếp tục suốt ngày hôm sau. Bà Maco ngồi trong nhà khách nhìn ra ngoài trời mà nhớ đứa con trong ống nghiệm của mình. Không biết giờ này nó ở đâu, chắc trong một khách sạn nào đó. Bà không lo về phương diện vật chất vì Daniel có lương mục riêng tại ngân hàng. Nếu không đi lâu, nó thừa đủ tiền để sống ít tuần lễ không thiếu thốn. Bà cũng sốt ruột gọi điện thoại tới vài người bạn thân của con để hỏi thăm tin tức, nhưng đều được trả lời là không gặp Daniel mấy bữa nay. Bà không muốn làm cho người ta biết đến sự thể đang xảy ra trong gia đình mình, nhất là về nguồn gốc của Daniel. Bà muốn mọi người tin bà là mẹ đẻ thực sự của Daniel chứ không phải hẳn được thụ thai trong ống nghiệm từ một cái trứng và con tinh trùng "vô chủ" mà bà mua được.

Đài TV tự động bật lên, tin tức cho biết trời còn mưa thêm hai ngày nữa để đạt chỉ tiêu nước mưa thích hợp cho mùa màng trong vùng do sự can thiệp của bộ canh nông. Bà hơi bức mình vì trời mưa càng làm cho sự ưu tư trong lòng bà càng nặng nề hơn. Thông báo của nhà du lịch về chuyến du hành thứ hai trong năm lên Hỏa Tinh đã bắt đầu nhận tiền ký quỹ đặt chỗ. Bà biết mình cũng không giàu có gì nhưng nếu để cho Daniel vui lòng về với gia đình, bà sẽ cho nó đi một chuyến, vừa để nguôi ngoai câu chuyện riêng tư, vừa để mở tầm hiểu biết, rất có lợi cho tiến trình học vấn trong tương lai của Daniel mà đã có lần nó nói với bà. Bà bấm nút ghi số điện thoại của chương trình du hành này.

Thời gian nặng nề trôi...

Khi bà gọi con Tom cho nó ăn, không thấy nó vào như mọi khi. Bà ôm con Mimi ra ngoài tìm nó. Tiếng bà gọi không một hồi đáp. Khoảng vườn trống, vắng vẻ. Bà lướt qua mấy gốc cây mà thường ngày con Tom hay nô đùa, cũng không thấy bóng nó. Đến khi bà vòng ra phía sau nhà mới hết hồn vì con Tom đã bị ai treo ngược trên cành cây phong bên lối đi...kinh khủng nhất là máu từ mũi nó chảy ra, đổ một vũng đỏ lôm trên sỏi trắng. Con vật bất động thể kia thì chắc không còn sống nữa! Trời, ai đã chơi cái trò dã man này...?

Bà Maco thét lên, chạy vội về nhà, tới cửa mới biết là con Mimi đã buột đi đâu mất. Bà không còn nghĩ đến tìm nó, chạy bổ vào trong, ấp úng gọi điện thoại cho cảnh sát.

Buổi chiều hôm đó, ông Maco lại tìm thấy xác con Mimi cắm lên trên lưỡi nhon của hàng rào sắt trước nhà.

Bà Maco khóc nức lên vì hai con vật thương yêu bị giết trong cùng một ngày. Chuyện lạ đó đang xảy ra cho gia đình bà kể từ khi Daniel bỏ đi!

Mưa gió tiếp tục sang ngày thứ ba. Buổi tối, ngoài trời có sấm chớp. Những tiếng sét gần đến nỗi khiến cho cửa kính nhà bà rung lên rầm rầm. Bà Maco bức mình vì mấy ông trong sở khí tượng đã không điều chỉnh hệ thống làm mưa gió nhân tạo khiến trời nổi sấm sét như vậy. Trong cái không khí đầy những đe dọa đó, tòa nhà trở nên thực trống trải và quá rộng lớn. Căn phòng khách thênh thang, trước đây, những buổi party tại nhà, bà đã từng khó chịu vì nó không đủ chứa số khách đông đảo của ông bà, bây giờ lại trở nên quá thừa thãi...Cái cảm tưởng này mới chỉ chợt tới ngày hôm nay có thể vì sự vắng mặt một lúc Daniel, Mimi và Tom. Cái chết của hai con vật này và sự vắng mặt của Daniel là mối đe dọa vô cùng lớn lao đối với bà từ trước tới nay, khiến bà không khỏi hốt hoảng, lo sợ, chỉ muốn bỏ nhà đi ở một nơi khác.

Xế trưa, ông Maco điện thoại về cho biết...có thể tối nay ông sẽ phải dự một cuộc meeting của hãng với khách hàng mà phần vụ của ông là một thuyết trình viên. Bà Maco biết như vậy là ông sẽ không ăn cơm tối ở nhà, khiến bà thêm bồn chồn, sợ hãi trong lòng. Buổi chiều, bà chỉ bấm máy để sửa soạn một tô súp và một ít bánh ăn nhẹ.

Đúng ra, trong tình trạng này, nỗi lo âu về Daniel, sự sợ hãi và đau đớn do cái chết của hai con vật yêu thương khiến bà chẳng thấy đói chút nào. Nhưng vì sức khỏe, bà phải gắng dùng một chút mà thôi.

Chín giờ tối, chắc lúc này ông Maco đang thuyết trình rồi sau đó còn phải thiết tiệc các quan khách nữa, có về tới nhà cũng phải nửa khuya.

Trời mỗi lúc một khuya.

Tiếng gió mưa bên ngoài làm tăng nỗi cô quạnh. Không biết lúc này Daniel ở đâu...đã tỉnh trí lại chưa, có nghĩ tới ông bà không. Bà Maco mở âm nhạc cổ điển nhẹ nhàng để dỗ giấc ngủ.

Bà chớp mắt không biết được bao lâu thì chợt mơ mơ màng màng có người nằm bên. Dù không mở mắt, nhưng mùi nước hoa quen thuộc khiến bà biết ông Maco đã về, nhưng từ lúc nào bà không hay. Ông đang nhẹ nhàng mở những nút áo ngủ mỏng manh của bà. Rồi nịt vú...và chiếc quần lót cuối cùng được lột ra. Người đàn ông làm hết nhiệm vụ của một "con đực văn minh nhất" khiến con cái mỗi lúc khoái cảm càng tăng lên bội phần. Tất cả thân thể bà không một nơi nào bị bỏ sót, nhất là những vùng gợi cảm...được môn trớn tận tình. Người đàn bà không thể chịu nổi những hành động kích dục, cả người rung động, giãy dụa, lăn lộn, rên lên từng chập. Rồi...việc cuối cùng được thực hiện một cách bền bỉ, mạnh mẽ đến độ trong cơn khoái lạc cực độ, bà Maco phải ngạc nhiên về sự hung hãn khác thường của người đàn ông. Cơn sóng gió dần dần êm lại. Bà Maco tỉnh hẳn khi chiếc đèn trên bàn ngủ được bật lên, một hành động bất thường, ông Maco chưa bao giờ làm. Dưới ánh đèn sáng xanh, bà Maco thấy cả thân thể mình trần truồng một cách quái đản trước cặp mắt mở trừng trừng của người đàn ông đang nửa nằm, nửa ngồi bên bà: Daniel! Mùi nước hoa nó dùng để lừa bà có

kết quả!

Bà Maco muốn thét lên mà cổ tắc nghẹn. Nỗi kinh hoàng làm bà muốn ngất đi...đến quên cả kéo cái chăn mỏng đắp lên thân thể. Bà nấc lên:

- “Tại sao?” Bà cứng lưỡi, không thể nói tiếp hết ý nghĩ cấp bách chuyển động trong óc.

Daniel lại bình tĩnh như một người trưởng thành vì nó thông minh, nhìn bà từ đầu đến chân, rồi chậm rãi nói:

- “Tại sao? Vì tôi muốn chứng tỏ bà không phải là mẹ tôi. Bà cũng cảm thấy đầy đủ những khoái cảm khi làm tình với tôi...mà! Trong mấy ngày hôm nay tôi đã bỏ tiền để học hết những gì có thể khiến cho một người đàn bà đạt tới tuyệt đỉnh sung sướng trong một cuộc làm tình.” Hắn khề hừ một tiếng rồi tiếp: “Chẳng bao giờ bà là mẹ tôi cả. Tôi 'bị' các người bắt ra đời trong một cái ống nghiệm như một con quái vật của Frankenstein!”

Đến lúc này, bà Maco mới kéo được cái chăn đắp lên nửa dưới của thân thể, nức nở:

- “Con thật bất nhân...Tại sao lại không thể là mẹ con khi chính con đã lớn lên trong bụng mẹ đủ chín tháng mười ngày và cũng ở đây mà ra.” Bà không gìn giữ, tay vỗ vào phần cơ thể mà tất cả con người...thường từ đó mà ra đời.

Nói xong, bà mệt lử, yên lặng nhìn Daniel...

Daniel nhìn thoáng qua nơi đó, rồi vẫn lắc đầu:

- “Không! Cây tầm gửi lớn lên trên thân của cây bách diệp, nhưng không ai nói cây tầm gửi là cây bách diệp con cả.”

Giọng hắn vô cùng nghiêm nghị, chứng tỏ hắn lý luận trong sự suy nghĩ chính chắn.

Bà Maco cố gắng đánh động lương tâm của Daniel:

- “Nhưng ít nhất cha mẹ cũng đã nuôi con khôn lớn, không tiếc một điều gì để con được sung sướng nên người như ngày nay.” Bà nói trong nước mắt.

- “Hừ...một cái trứng, một con tinh trùng không có nguồn gốc...tạo nên cái thân thể này để thỏa mãn sự thèm khát một thứ đồ chơi mà các người gọi là con! Thực ra, các người nuôi tôi cũng không khác gì nuôi con mèo Mimi, con chó Tom. Các người săn sóc hai con vật kia, nói những lời âu yếm với chúng cũng không khác xưa kia các người nói với tôi. Vì nếu quả các người muốn có một đứa con đúng nghĩa, đứa con được sinh ra trong tình thương vợ chồng...là cứu cánh của hôn nhân, là biện minh của khoái cảm nhục dục thì các người đã phải thực hiện nó một cách khác, chứ không thể như tạo nên tôi trong một cái ống nghiệm. Nếu tôi có một linh hồn...thì linh hồn đó không phải do Thượng Đế ban cho mà là do quỷ Satan. Tôi đã giết chết hai con vật kia vì sự hiện diện của chúng trong căn nhà này, khiến cho thân phận của tôi càng trở nên kịch cỡm hơn!” Tiếng hắn càng lúc càng rít lên nghe rợn người.

Bên ngoài, trời như lặng câm sau những tiếng hân học của thằng con trai.

Bà Maco như chợt tỉnh cơn thất thần, hoảng hốt nói:

- “Trời! Sao con ác thế? Không thể...không thể! Chúng bị thế nào được với con? Con thực sự là một đứa trẻ sung sướng nhất thiên hạ.” Bà rên rĩ như nói cho chính mình.

- “Tôi không muốn bận rộn và đau khổ vì cái đời sống này...sung sướng? Cái mà các người tưởng là sung

sướng...chính là cái bất hạnh của tôi. Phải không? Các người đâu có biết. Đó...một bằng chứng rõ ràng là mấy chục phút vừa qua, bà đã thực sự sung sướng tốt cùng, tôi biết chứ, nhưng sự sung sướng đó bà có muốn...nữa không...?" Hấn cười một cách rất hả hê đến độ bà Maco tắc cổ họng không nói được một lời biện bạch, nhất là hấn lại nhìn chăm chăm vào cái chăn đang che nửa phần thân thể dưới của bà, khiến bà cuống cuống giữ ghì trong tay.

Nhưng không thể được. Hấn đã hành động một cách mạnh mẽ giật nó ra và quăng xuống đất. Sau đó, với sức thanh niên, hấn đè người bà xuống...và bắt đầu lại những hành động của một con đực mà hấn nói là mới học được ở một cái lớp quỉ quái nào đó. "Con cái" nằm dưới chống cự. Phải, khởi đầu rất mãnh liệt, nhưng sau chùn dần...đến độ đành chấp nhận những gì đang xảy ra...để ít nhất cũng được hưởng một chút khoái cảm hơn là mất tất cả, như quan niệm của bọn Tây phương!

Khi hấn buông bà ra, bà lại cảm thấy đau khổ tốt cùng, thà chết đi còn hơn. Lúc này, bà mới thông cảm được lời nói của Daniel về những sung sướng mà ông bà đã dành cho nó! Lúc này, bà uất đến ngất xỉu...trong thế trần truồng nằm tênh hênh giữa giường cho đến khi ông Maco về đánh thức bà dậy.

Daniel, hấn đã bỏ đi từ lúc nào. Bà thuật chuyện lại cho ông chồng nghe như thuật một giấc ác mộng...một giấc ác mộng êm ái và đầy khoái lạc, nhưng bà nào dám thổ lộ với chồng! Thực nó không phải là con bà, bà muốn tin như vậy...còn hơn là ngược lại.

Bà lăn lộn trên giường, hai tay bịt chặt hai mắt:

- "Nó không phải là con tôi! Không phải con tôi!" Bà nhắc đi nhắc lại, lảm nhảm như một người điên!

Có một bức thư để trên bàn, bên cạnh một ly rượu, của Daniel gửi ông: "Tôi đã cấy vào tử cung vợ ông một bào thai do trứng của "một con quái vật" và tinh trùng của tôi. Nếu nó ra đời, lịch sử của nó sẽ có trong internet để cả thế giới có một kinh nghiệm. Nếu ông muốn hủy diệt nó...chỉ có cách là ông làm tình ngay với vợ ông trong vòng mười giờ kể từ 10 pm đêm nay. Ly rượu này tôi dành để tạ ơn ông đã làm cha tôi mười chín năm. Uống nó để lấy sức... làm hài lòng partner của ông đêm nay". Lá thư quái ác khiến ông Maco không thể làm gì khác hơn là uống ly rượu và lên cơn, chồm lên bà vợ. Nhưng, một sự thể ông không tưởng tượng nổi là lần này, sinh lực của ông phút chốc tuôn trào như nước vỡ bờ, không có cách gì ngăn cản nổi...để cuối cùng, ông từ trên bụng bà vợ té xuống giường, nằm ngay đơ. Từ rất lâu rồi, người Trung Hoa gọi chứng này là thượng mã phong, và rất tiếc là bà vợ ông chưa bao giờ được học cách cứu ông trong giây phút thập tử nhất sinh ấy.

Tòa nhà của vợ chồng Maco không có gì thay đổi. Tất cả đồ đạc, bàn ghế, tranh ảnh còn y nguyên, chỉ khác là ảnh ở đó, nhưng người không còn nữa. Trống vắng!

Một đêm trăng lạnh, linh mục Joseph đã bỏ cuộc chạy bộ quanh khu giáo đường thường nhật để ngồi hàng giờ nghe Daniel kể chuyện hấn. Ông không lạ về câu chuyện này...và việc hấn bày ra những oái oăm đã tạo nên cho vợ chồng Maco với lời biện minh rất là thông minh của một thằng đầu óc lệch lạc. Bây giờ, người ta càng tiến sâu vào vũ trụ, tức càng lên cao,

người ta càng run! Vì thế, đã có ông phi hành gia sau khi viễn du các hành tinh trở về, cứ nằng nặc yêu cầu Đức Giáo Hoàng mời Phật và Mohammed vào ngồi cả trong nhà thờ cho chắc ăn! Còn bên kia, cũng lại có những Phật tử đi chơi xa trong không gian về...bắt Đức Phật cũng phải có đủ phép thần thông biến hoá như một đạo sĩ để bảo đảm đời sống sau khi chết của họ. Vì thế, cha Michael rất thông cảm với thằng con trai ống nghiệm này.

- “Tôi phải chết! A, không, tôi muốn đòi lại cái quyền tự do mà Chúa hằng nói đến...là trở về với cái hư không, khởi đầu của tôi! Tôi không bao giờ muốn là "con người" cả. Bố tôi không muốn, mẹ tôi không có quyền lựa chọn, hai người có quyền đại diện chính thức cho tôi không có quyết định gì...tại sao lại bắt tôi sinh ra chứ? Luật pháp nào lại kỳ cục vậy?” Hấn vò đầu rên xiết.

Linh mục Joseph cười nhẹ:

- “Được, tôi có thể...giúp anh làm lại từ đầu để xoá bỏ sự hiện hữu của anh trong cái thế giới này. Tôi biết những dấu khác thường anh đã khám phá ra trên thân thể, trong tận cùng sâu thẳm nơi tâm trí của anh để chứng tỏ anh không phải là một 'con người' được tạo dựng bình thường, nhưng từ một cái ống nghiệm mà ra, với tất cả những bất thường của nó. Bây giờ, tôi muốn rằng nơi cuối cùng trước khi trở thành con người anh ở chỗ nào gần nhất, tạm về chỗ đó cho tôi xem thử, sau hãy có quyết định cũng chưa muộn.”

Ông cười thành tiếng sau khi nói xong câu đó.

Daniel nhìn ông ngạc nhiên:

- “Tức là ông muốn tôi trở vào nằm trong bụng của ...mẹ đó?” Hấn hừ một tiếng lớn.

- “Đúng...vì khi vào lại đó rồi anh mới thấy ở trong hay ở ngoài thoải mái hơn.” Ông cũng hừ một tiếng lớn không kém, nói tiếp:

- “Anh đang làm người thì than làm người khổ, nhưng anh đã nếm mùi vị 'không được làm người' bao giờ chưa mà anh biết nó sướng hơn? Anh chỉ đứng núi nọ trông núi kia cao thôi. Anh cứ tưởng đầu óc mình thông minh hơn người, nên chuyện gì mình nghĩ cũng phải! Chẳng qua anh cũng dần dần giống những con người có tiếng như Hitler, Stalin...hay Mao Trạch Đông, bọn họ đều là người không phải sinh ra từ ống nghiệm, mà thôi!”

Daniel ôm đầu, Linh mục Joseph giọng an ủi:

- “Đừng thắc mắc mình được tạo ra cách thế nào...mà chỉ cần biết rằng đã được sinh ra làm người thì đều được Thượng Đế chúc phúc, mặc dầu có những cái mà ngài cũng chẳng thích gì...vì ngài tôn trọng sự tự do của con người, để chứng tỏ Thượng Đế là đáng công bằng vô cùng.” Ông lặng lẽ chờ dài sau câu nói.

Daniel ngừng lên nhìn ông, giọng thiếu nǎo:

- “Ông đâu biết gì về sự đau khổ trong lòng tôi bây giờ...vì ông...”

Linh mục Joseph cười lớn:

- “Không biết? Quá biết đi ấy chứ...vì tao cũng ở trong cái ống nghiệm đó mà ra cả đấy mà!”

...Trời đã hừng đông.